

Overdenking bij het Avondmaal gehouden op 10 september 2017 over Exod.33:22-23

(lezing: Exod.33:12-23)

Gemeente van Christus,

“Kon ik maar eens iets van God zien ...” (**dia 1**) Die verzuchting heb ik in de loop der jaren wel een paar keer gehoord. En die vraag kwam zelden voort uit nieuwsgierigheid. Meestal waren het mensen, die iets hadden meegemaakt, best erg, of ze zaten er midden in. Je tast dan in je leven wel eens in het duister, en je wordt besprongen door twijfels. Ach, als je dan iets van God kon zien! Het zou je nieuwe moed geven, God zou niet zo ver meer lijken.

En dat verlangen mogen we ook horen bij Mozes. “Laat mij toch uw majesteit zien”, vraagt hij. Ook Mozes vraagt dat niet zomaar. Hij heeft een zware crisis meegemaakt als leider van het volk van God. Na de aanbidding van het gouden kalf, gebeurd toen Mozes zelf er niet bij was, leek alles stuk. God was woedend, het volk had Hem verlaten. Ze hadden hun eigen god gemaakt – en daarbij ging het trouwens om een vergelijkbaar verlangen: ze wilden een god die ze konden zien!

Maar Mozes' vraag is anders. Hij zoekt geen andere God. Hij wil dieper binnendringen in het geheim van Gods grootheid, Hem beter kennen, Hem dieper ervaren. Om zich zo gesterkt te weten voor zijn zware taak: de bemiddelaar te zijn, een tussenpersoon tussen God en zijn volk. En zo vragen mensen nog steeds naar een diepere Godsbeleving, om betere christenen te zijn, om sterker te zijn als je wordt aangevochten, of als je een moeilijke weg gaat. Zo klinkt het ook in de Psalmen: Here, laat U zien! Dat is een vraag, die mag!

Maar we weten allemaal: het gaat zelden direct in vervulling. Niemand heeft ooit God gezien, in zijn volle heerlijkheid. En in ons Bijbelgedeelte horen we waarom. (**dia 2**) Op het volle zien van God zijn wij mensen niet gebouwd. Er is in God iets groots, dat wij niet kunnen bevatten. Gods volle glorie, die zou ons overdonderen, we zouden het niet overleven. Ons menselijk bevattingsvermogen is te klein.

Vorige week preekte ik in Giessendam, en 's avonds had ik daar een jeugddienst. En dan weet je: de oudere mensen komen daar meestal niet. En dat is niet omdat ze dat niet willen, maar vaak is er een band bij, met een stevig volume, en daar krijgen ze hoofdpijn van. Maar te midden van de jeugd zat tot mijn verrassing één bejaarde, een vrouw van 92 jaar. Na afloop ging ik naar haar toe, en ik vroeg haar of ze geen last had gehad van de muziek. Ze keek me glimlachend aan, en zei: Nee hoor, ik heb me voorbereid! En toen deed ze haar tasje open, en daarin had ze een doosje met oordopjes: die doe ik in zodra de band begint te spelen, zei ze, en als ze klaar zijn doe ik ze er weer uit. Zo beschermde ze zich voor wat haar oude hoofd niet aankon.

En datzelfde doet God hier bij Mozes. Hij beschermt Hem voor zijn volle majesteit. Dat God zich verhult, dat is genade! Het wordt heel lieflijk beschreven: als God voorbijgaat bedekt Hij de plek waar Mozes is met zijn hand. Daar proef je liefde in, zorg voor zijn zwakke vriend.

En gemeente, zo ontmoeten ook wij God bedekt en verhult. Als wij iets van God willen zien, dan krijgen wij het Avondmaal. En dat is heel simpel en absoluut niet spectaculair. Wat is gewoner dan brood, en wat soberder dan één slokje wijn? God past zich aan bij wat wij aankunnen. Wat Hij niet geeft, geeft Hij met reden niet. In die verholde verschijning zit zijn genade.

En toch krijgen wij zo iets van zijn majesteit te zien. (**dia 3**) Mozes mag ook iets zien, Hij mag God nakijken als Hij is voorbijgegaan. Het is als bij de zon, als die net is ondergegaan. Dan zie je aan de hemel nog de naglans. En dat mag Mozes zien van God. En die naglans is genoeg om God te leren kennen. En dat is precies, gemeente, wat het Avondmaal ook is. We zien in brood en wijn de naglans van God.

We zien het goddelijk licht, waar Hij is voorbijgegaan. Want in het Avondmaal straalt het licht van Gods majesteit. Het schijnt verhuld. Het is verhuld in de tekenen van het lichaam en bloed van Jezus, zijn Zoon. Een verbroken lichaam, en vergoten bloed! Als ergens Gods heerlijkheid schuilgaat, dan daar. Er lijkt weinig stralends aan. Golgotha was een bittere plek, en een stervende Zoon van God – is dat Gods grootheid?

Ja gemeente, daar zien we Gods glorie. Gods glorie is een onvoorstelbare liefde. Gods glorie is een onbegrijpelijke trouw aan verloren mensen. En wie goed naar het Avondmaal kijkt, naar dat brood en de wijn die voorbijgaan, die ziet iets hemels stralen. Voor ons mensen is het onbevattelijk. Maar bedekt zit er Gods schoonheid in. En als je ernaar hebt leren kijken met gelovige ogen, dan voel: de Here is hier.

Zo mag u hier vanmorgen Gods majesteit zien. God heeft zich aangepast aan ons, aan wat wij begrijpen kunnen. We zien de naglans van Hem, die ons is voorbijgegaan, zichzelf offerend voor ons. En we horen reddende woorden: voor u gegeven, voor u vergoten. En daar is God, de Heerlijke, de Stralende, die al het menselijke ver te boven gaat – daar is Hij heel dichtbij ons.

Amen.